

Arrest

**nr. 128 466 van 29 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MASSAER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, heeft zich op 15 juli 2013 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 juli 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 1 augustus 2013.

1.3. Op 12 augustus 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd ingetrokken op 23 augustus 2013. Op 26 maart 2014 nam de

commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd de volgende dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Egyptische nationaliteit en bent u op 1 mei 1980 geboren in de stad el Qusiya, provincie Asiut. U bent een koptisch christen. In 2002 verliet u een eerste maal Egypte om beter werk te zoeken. In februari 2002 kwam u in België aan. U bleef 25 dagen in België alvorens u naar Nederland reisde. U werd daar uit het land gezet en naar Egypte teruggestuurd op 13 maart 2003. In 2004 vertrok u uit Egypte naar Koeweit om beter werk te zoeken. In 2007 keerde u terug naar Egypte waar u veertig dagen verbleef alvorens opnieuw te vertrekken naar Koeweit. Op 19 april 2008 vertrok u uit Koeweit. Via Turkije, Griekenland, Italië en Hongarije reisde u naar Nederland waar u op 20 mei 2008 aankwam. Ook deze keer was u vertrokken om beter werk te zoeken. In Nederland huwde u met de Hongaarse V.N. (...). U verkreeg een verblijfsvergunning in Nederland. Deze vergunning verliep in februari 2012 en werd toen niet meer verlengd. De Nederlandse autoriteiten zouden uw huwelijk beschouwen als een schijnhuwelijk. Sindsdien pendelde u tussen Nederland en België. Op 22 november vroeg u in België een machtiging tot verblijf aan op basis van art.9 bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2013 werd u bij een controle aangetroffen in de grillroom/pizzeria van uw broer in Riemst zonder geldige verblijfsdocumenten. Op 27 januari 2013 kreeg u van de Belgische autoriteiten een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Op 11 februari 2013 werd uw aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. Op 18 juni 2013 werd u door de Koninklijke Marechaussee in Maastricht staande gehouden zonder geldige verblijfsdocumenten. Op 2 juli 2013 werd u overgedragen aan de Belgische autoriteiten en naar het gesloten centrum in Merksplas gevoerd. Op 9 juli 2013 trachtte men u te repatriëren naar Egypte. Deze poging mislukte door verbale weigering. Op 15 juli 2013 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U legde uw Egyptische paspoort en een geboorteaakte voor. Op 12 augustus 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 augustus 2013 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 23 augustus 2013 werd de beslissing inzake uw asielaanvraag ingetrokken door het CGVS omwille van de onstabiele veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Hierdoor werd uw beroep van 21 augustus 2013 doelloos.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of voor de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u onvoldoende ernstige elementen aanhaalt op basis waarvan kan worden gesteld dat u in Egypte een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. U claimt dat u bij een eventuele terugkeer naar Egypte zal worden aangehouden en ondervraagd bij aankomst op de luchthaven, dat u in Egypte geen werk zal kunnen vinden en dat u daar geen geld heeft (CGVS, p.6, 7).

Wat betreft de aanhouding en de ondervraging op de luchthaven verklaart u dat dit eerder had meegemaakt toen u in 2003 terugkeerde na een lang verblijf in het buitenland. Na de ondervraging werd u dezelfde dag vrijgelaten. Ook nu zou u vrijgelaten worden. Het enige wat u aanhaalt is dat de ondervraging langer zou duren omdat u langer in het buitenland verbleef (CGVS, p. 6, 7, 8).

Dat u zou ondervraagd worden bij aankomst, is onvoldoende zwaarwichtig om gewag te maken van vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Dat u onvoldoende financiële middelen heeft in Egypte op zich ressorteert niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Het gaat immers om problemen van socio-economische aard.

Het feit dat u geen werk zou kunnen vinden en dit linkt aan het feit dat christenen weggepest worden uit overheidsinstellingen, is slechts een blote bewering. U haalt geen andere concrete vormen van discriminatie van christenen op de arbeidsmarkt aan dan bij de overheid. Bovendien moet er worden vastgesteld dat u voor uw vertrek uit Egypte werkzaam was als hulp bij een timmerman en dat van uw broers die nog in Egypte verblijven een als leerkracht werkt en de andere eigenaar is van een cafetaria/snackbar. Uw overleden vader werkte vroeger als ambtenaar bij de gemeente (CGVS, p. 5). Bovendien geeft u zelf aan dat u persoonlijk geen discriminatie heeft ondervonden in Egypte (CGVS p.6).

U verklaart verder dat u geen vervolging vreest in Egypte. Bovendien geeft u zelf aan het land op legale wijze te hebben verlaten, wat er allerm minst op wijst dat u op het moment van uw vertrek uit Egypte door de autoriteiten wordt gevisieerd zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie (CGVS, p. 7, 9, 10).

Het feit dat u pas op 15 juli 2013 asiel aanvraagt terwijl u reeds sinds mei 2008 in Nederland verbleef en sinds februari 2012 regelmatig in België verbleef ondermijnt daarenboven in grote mate de ernst van uw ingeroepen vrees. Uw verklaring dat u dacht dat uw huwelijk en uw regularisatieaanvraag voor een verblijfsvergunning zouden zorgen is geen afdoende verklaring voor uw laattijdige asielaanvraag (CGVS, p. 3, 4).

De asielmotieven die u aanhaalt zijn dan ook onvoldoende zwaarwichtig om gewag te maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

U verwijst naar het feit dat de situatie in uw land van herkomst instabiel en chaotisch is (CGVS, p. 6). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw land volstaat echter niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus daar dit buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie valt.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Zoals hierboven reeds gesteld geeft u zelf aan dat u persoonlijk nooit discriminatie heeft ondervonden in Egypte. Uw advocaat verwijst op het einde van het gehoor naar de huidige onzekere situatie van koptische christenen in uw land van herkomst (CGVS, p. 11). Op geen enkel moment worden er echter concrete op uw individuele en persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, is toegenomen; is het aantal christelijke slachtoffers tot op heden erg beperkt gebleven. Hierbij dient wel opgemerkt te worden dat de Egyptische overheid geregeld in gebreke blijft om aan de christenen de nodige bescherming te bieden. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Egypte te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinai en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinai soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en

terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Actueel is er voor burgers in de Egypte aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift zijn middelen uiteen als volgt:

"Verzoeker baseert zich op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarbij gesteld wordt dat het statuut van vluchteling wordt toegekend aan die personen die voldoen aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 en blootgesteld worden aan daden van vervolging.

Verzoeker baseert zich eveneens op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet tot het toekennen van het subsidair beschermingsstatuut aan personen die bij hun terugkeer naar hun geboorteland ernstige schade kunnen oplopen.

Verzoeker werd het statuut van vluchteling en subsidair beschermingsstatuut geweigerd aangezien het CGVS meent dat hij er niet in geslaagd is een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt dat verzoeker bij zijn aankomst terug in Egypte wel zou worden aangehouden en ondervraagd doch dat deze opsluiting alleen iets langer zou duren dan de vorige keer, en dit niet als zwaarwichtig kan worden beschouwd.

Dat het feit dat verzoeker stelt financieel in de onmogelijkheid te zijn om in Egypte voldoende te verdienen, niet kan worden gelinkt aan het feit dat hij koptisch Christen is en dit een loutere feitelijke bewering van verzoeker is. Daarenboven was de vader van verzoeker ook koptisch christen en werkte deze als ambtenaar bij de gemeente. Dat deze stelling niet kan worden onderschreven gezien men teruggrijpt naar omstandigheden van VOOR de revolutie waar er in ieder geval minder vervolging op basis van het geloof bestond, hoewel er op dat ogenblik reeds een economische discriminatie was.

Daarenboven wordt verzoeker verweten dat hij slechts in 2013 asiel aanvraagt terwijl hij reeds veel eerder in Nederland en België verblijft

Dat verzoeker aangehaald heeft dat op dit ogenblik door het grijpen van de macht door het leger en het afzetten van de president de toestand in Egypte dermate instabiel is geworden dat de vrees voor vervolging sterk is toegenomen. Dat het CGVS er echter van uit gaat dat deze toestand onvoldoende zwaarwichtig is om als vluchteling te worden erkend.

Dat het CGVS toch meent de vorige weigering te moeten herroepen, en dit slechts 12 DAGEN nadat ze was beslist, gelet op de steeds wijzigende toestand in Egypte.

Dat het CGVS er diverse maanden over heeft gedaan om de steeds wijzigende omstandigheden in Egypte te onderzoeken – zoals zelf wordt aangehaald – en nu andermaal een weigering te geven, gebaseerd op dezelfde elementen als de vorige weigering.

Dat daarnaast het CGVS wel degelijk erkend dat de koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminerende maatregelen maar stelt daarnaast dat om tot de erkenning te komen van de status van vluchteling moeten het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard

zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin, nl. dat de gevreesde problemen, dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Dat het CGVS besluit dat zij over informatie beschikken waaruit blijkt dat de situatie voor kopten in Egypte weliswaar zorgwekkend is, doch er niet kan worden afgeleid dat het louter feit om Kopt te zijn en het daaraan gekoppeld ontzegd te zijn van bepaalde algemene rechten op zich onvoldoende ernstig is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1 A van het verdrag van Geneve.

Het CGVS besluit dat uit de informatie die zij heeft – daterend van 10 oktober 2013 – er niet kan worden afgeleid dat er een veralgemeend veiligheidsprobleem bestaat waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Dat er op dat ogenblik geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat het Egyptische leger echter zeer openlijk de strijd is aangegaan tegen het Moslim Broederschap en al zijn aanhangers en de diverse maatregelen hebben geleid tot de dood van minstens 900 Egyptenaren, terwijl andere bronnen spreken van meer dan 3000 doden.

Dat zeer recent – einde maart 2014 – er tijdens één terechtzitting maar liefst meer dan 500 DOODSTRAFFEN werden uitgesproken tegen Moslim Broeders zodat de kans dat deze organisatie andermaal op terroristische wijze weerwraak zal nemen zeer reëel is. Dat de laatste jaren – toen het Moslim Broederschap aan de macht was – steeds represailles werden uitgevoerd tegen Koptische Christenen door deze kerken in brand te steken, personen zonder enige vorm van proces op te sluiten of gewoon neer te schieten.

Dat uit de dagelijkse informatie die tot België komt – zowel uit officiële Egyptische bron, uit de internationale persagentschappen als uit de twitter informatie die ons bereikt – blijkt dat de toestand in Egypte dagelijks verergerd en men quasi kan spreken van de “burgeroorlog”.

Dat ook het Belgische ministerie van Buitenlandse zaken code ROOD heeft afgekondigd, alle Belgen aanraadt om NIET naar Egypte te reizen en de Belgische Ambassade in Cairo heeft gesloten. Dat dit wijst op een toestand die niet meer te overzien is en de escalatie van geweld alsmaar toeneemt. Dat zelfs de meeste grote touroperatoren hun geplande reizen naar Egypte hebben geannuleerd.

Dat, nu het Moslim Broederschap openlijk bekampt wordt en deze organisatie terug in de illegaliteit is verbannen – met het uitspreken van doodstraffen tot gevolg – , de toestand voor de andere godsdienstige minderheden in Egypte dramatisch dreigt te worden.

Dat er dagelijks berichten komen – ook uit officiële bronnen – dat in heel het land de Koptische kerken worden aangevallen en in brand gestoken door moslims. Dat ook de winkels en huizen van koptische christenen het doelwit zijn van aanslagen en brandstichtingen zodat er op dit ogenblik wel degelijk sprake is van binnenlands gewapend conflict waarbij veralgemeende veiligheidsproblemen bestaan waarvan de Egyptische bevolking in het algemeen en de koptische christenen in het bijzonder het slachtoffer zijn. Dat het geweld niet meer incidenteel en gelokaliseerd van aard is doch algemeen verspreid over heel Egypte zodat de gewone burger duidelijk het slachtoffer is.

Dat, in tegenstelling tot wat het CGVS stelt , deze onrust en openlijke aanvallen zich niet alleen beperken tot het Sinai gebied, doch verspreid zijn over het volledige territorium van Egypte. Getuige hiervan het reisadvies van de Belgische Staat en het feit dat zelfs de reisorganisatoren hun geplande reizen afboeken.

Dat de vervolging en discriminering van de koptische Christenen niet beperkt blijft tot een economische boycot – door deze personen ofwel alle werk te weigeren, ofwel een minderwaardige baan aan te bieden voor veel minder verloning dan de andere Egyptenaren.

Dat de vrees voor vervolging, verwondingen en zelfs de dood in hoofde van verzoeker bij zijn eventuele terugkeer naar Egypte dan ook zeer reëel is en alle omstandigheden in Egypte voldoen aan de vereisten omschreven in de conventie van Geneve om hem het statuut van vluchteling toe te kennen, in voorkomend geval minstens het subsidiair beschermingsstatuut.”

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) te hervormen en hem het statuut van vluchteling toe te kennen, minstens het subsidiair beschermingsstatuut.

2.3. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker kopieën van zijn Egyptisch paspoort, zijn geboorteakte, de vordering tot heropsluiting van 9 juli 2013, zijn asielaanvraag, persberichten uit Egypte, Belgische persberichten, de beslissing van 12 augustus 2013 en het bericht van herroeping van de beslissing van 12 augustus 2013.

2.4. Aan de verweernota voegt de verwerende partij een document COI Focus "*Egypte – Veiligheidssituatie*" van 8 april 2014.

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de beslissing opgesomd in artikel 39/2, § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Verzoeker verklaart bij de Dienst vreemdelingenzaken dat hij sociale en economische problemen vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst omdat hij uit een arme familie afkomstig is en zijn economische positie slecht is in Egypte, dat hij niet genoeg verdiende en dat er grote werkloosheid heerst in Egypte, alsook omdat hij grote discriminaties moet ondergaan vanwege zijn religie. Verzoeker haalt eveneens aan dat hij bij een terugkeer naar Egypte onmiddellijk opgepakt zou worden aan de luchthaven daar hij al meer dan vijf jaar het land uit is en dit zware gevolgen zou hebben voor hem in Egypte, waar hij een gevangenisstraf van tenminste drie maanden riskeert (vragenlijst CGVS, p. 4, vragen 4 en 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaart verzoeker dat hij niet terug kan naar Egypte daar hij geen bestaansmiddelen heeft en vijf jaar niet geparticipeerd heeft aan het arbeidsproces, dat hij bij aankomst in Egypte zou ondervraagd worden waarom hij zo lang is weggeweest, dat hij na vrijlating terug naar zijn dorp moet waar hij geen geld of werk heeft. Verzoeker verklaart verder dat hij geen werk zal kunnen vinden omdat christenen weggepest worden bij overheidsinstellingen of functies binnen de overheidsinstellingen. Daarnaast verklaart verzoeker nooit persoonlijk te zijn weggepest van het werk en nooit iets van mogelijke discriminatie heeft meegemaakt alsook dat hij niet persoonlijk vreest vervolgd te worden in Egypte. Hij geeft nog aan dat zijn ondervraging langer zal zijn omdat zijn afwezigheid vijf jaar betrof, doch dat ze hem na ondervraging zouden laten gaan. Verzoeker geeft aan dat hij buiten de economische problemen geen problemen heeft gehad in Egypte (gehoorverslag CGVS, p. 6-9).

2.8. De Raad stelt vast dat het feit dat verzoeker ondervraagd zou worden bij aankomst onvoldoende zwaarwichtig is om gewag te maken van vervolging zoals bedoeld in het vluchtelingenverdrag of van het lopen van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, te meer gelet op het feit dat verzoeker enkel aangeeft dat deze ondervraging langer zou duren omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland en gelet op het feit dat hij zelf aangaf dat hij na ondervraging weer zou vrijgelaten worden.

Verder wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker over onvoldoende financiële middelen beschikt in Egypte op zich niet ressorteert onder de criteria van het vluchtelingenverdrag, dat immers voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep. Voorgaande geldt eveneens voor het feit dat verzoeker verklaart geen werk te hebben in Egypte, daar dit problemen van socio-economische aard betreffen. In zoverre verzoeker meent dat het niet hebben van werk in Egypte in het verleden gelinkt was aan zijn religie, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde dat hij als hulp bij een timmerman werkte (gehoorverslag CGVS, p. 5), alsook dat hij nooit persoonlijk weggepest werd van het werk en nooit gediscrimineerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 7), zodat verzoeker niet aantoonde in het verleden gediscrimineerd te zijn geweest omwille van het feit dat hij Koptisch christen is, wel integendeel hij uitdrukkelijk aangeeft nooit gediscrimineerd te zijn geweest.

Voorts verklaart verzoeker dat hij geen vervolging vreest in Egypte en verklaart hij dat hij op legale wijze Egypte heeft verlaten, wat er aldus allerminst op wijst dat hij op het ogenblik van zijn vertrek uit Egypte door de autoriteiten geviséerd werd.

In zoverre verzoeker nog aangeeft dat de situatie in zijn land van herkomst instabiel en chaotisch is (gehoorverslag CGVS, p. 6), wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, niet volstaat. Deze vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Waar verzoeker het feit dat hij geen werk zou kunnen vinden linkt aan het feit dat christenen weggepest worden uit overheidsinstellingen, beperkt hij zich tot een blote bewering. Bovendien haalt verzoeker geen andere concrete vormen van discriminatie van christenen op de arbeidsmarkt aan dan bij de overheid. Verzoeker geeft zelf aan dat zijn broer werkzaam is als leerkracht in Egypte. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat hij geen werk zal kunnen vinden omwille van het feit dat hij koptisch christen is.

In zoverre verzoeker in het algemeen verwijst naar discriminaties die koptische christenen moeten ondergaan, wijst de Raad erop dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Kopten in Egypte zonder deze te betrekken op verzoekers individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft

een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) bestaat. Voorts motiveerde de commissaris-generaal dienaangaande terecht dat *"Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.*

Zoals hierboven reeds gesteld geeft u zelf aan dat u persoonlijk nooit discriminatie heeft ondervonden in Egypte. Uw advocaat verwijst op het einde van het gehoor naar de huidige onzekere situatie van koptische christenen in uw land van herkomst (CGVS, p. 11). Op geen enkel moment worden er echter concrete op uw individuele en persoonlijke situatie betrokken feiten aangebracht". Deze motieven, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, worden door de Raad gehandhaafd.

Voorts wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelde dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van bepaalde rechten op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.9. Aangaande de situatie voor Koptische christenen in Egypte, stelt verzoeker dat het Egyptisch leger zeer openlijk de strijd is aangegaan tegen het Moslim Broederschap en zijn aanhangers, dat zeer recent, eind maart 2014, er tijdens één terechtzitting maar liefst meer dan 500 doodstraffen werden uitgesproken tegen de Moslim Broeders zodat de kans dat deze organisatie andermaal op terroristische wijze weerwraak zal nemen reëel is, dat de laatste jaren, toen het Moslim Broederschap aan de macht was, steeds represailles werden uitgevoerd tegen Koptische christenen door deze kerken in brand te steken, personen zonder enige vorm van proces op te sluiten of gewoon neer te schieten, dat nu het Moslim Broederschap openlijk bekampt wordt en deze organisatie terug in de illegaliteit is verbannen de toestand voor de andere godsdienstige minderheden in Egypte dramatisch dreigt te worden, dat er dagelijks berichten komen dat in heel het land de Koptische kerken worden aangevallen en in brand gestoken door moslims, dat ook de winkels en huizen van Koptische christenen het doelwit zijn van aanslagen en brandstichtingen, dat de vervolging en discriminering van de Koptische christenen niet beperkt blijft tot een economische boycot, door deze personen ofwel alle werk te weigeren, ofwel een minderwaardige baan aan te bieden voor veel minder verloning dan andere Egyptenaren.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte en de verwijzing naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde artikelen, waarvan sommige artikelen geen datum vermelden en de overige artikelen dateren van augustus 2013 en waarvan de inhoud betrekking heeft op feiten die opgenomen zijn in de analyse die blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september 2013 de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro- Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden

gearresteerd. Op 19 september 2013 werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus 2013 bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus 2013. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in opper-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi ter zake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oudminister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (COI Focus *"Egypte – Situation sécuritaire"* van 10 oktober 2013, p. 8-9, p. 11-13 en p. 16 en COI Focus *"Egypte – Situation van de christenen"* van 10 december 2013, p. 17-26).

Deze informatie wordt bevestigd door de aan de verweernota gevoegde COI Focus *"Egypte – Veiligheidssituatie"* van 8 april 2014. Betreffende de voornoemde COI update gevoegd aan de verweernota en betreffende de opmerkingen in de verweernota, stelt verzoeker ter terechtzitting dat de koptische christenen in Egypte wel degelijk zware problemen hebben en dat er geen oplossing is alsook verwijst hij naar de kerken die in brand worden gestoken. Met voorgaande argumentatie weerlegt verzoeker echter de bovenstaande analyse niet, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een mogelijke 'weerwraak' van de Moslim Broeders, beperkt hij zich tot een veronderstelling die op geen enkel concreet element noch een begin van bewijs is gebaseerd, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar verweernota. Een loutere bewering volstaat niet om aan te tonen dat er in verzoekers hoofd een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

Uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Verzoeker brengt artikels bij die ofwel geen datum vermelden of die dateren van augustus 2013 en waarvan de inhoud betrekking heeft op feiten die opgenomen zijn in de analyse die blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota. Gelet op het geheel van de informatie waarop hij vermag acht te slaan, is de Raad aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.10. De door verzoeker bijgebrachte documenten, met name zijn Egyptisch paspoort en zijn geboortakte, kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen daar zij enkel een bewijs kunnen vormen van verzoekers Egyptische nationaliteit en het feit dat hij Koptisch christen is en deze elementen *in casu* niet betwist worden. Ook de door verzoeker neergelegde documenten betreffende de vordering tot

heropsluiting en de bijlage 26 kunnen de bovenstaande appreciatie niets wijzigen daar zij geen betrekking hebben op zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Egypte.

2.11. Verzoeker maakt geen vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aannemelijk.

2.12. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.13. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.14. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota (COI Focus “*Egypte – Situation sécuritaire*” van 10 oktober 2013; COI Focus “*Egypte – Situation van de christenen*” van 10 december 2013 en COI Focus “*Egypte – Veiligheidssituatie*” van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen, dat grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president waarbij ook burgerdoden te betreuren vielen, dat er recent in de Sinai enkele terroristische aanslagen werden gepleegd waarbij de politie en het leger geïsoleerd werden en dat het in de Sinai soms tot een gewapend treffen komt tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, is de Raad van oordeel dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

In de aan de verweernota van 22 mei 2014 gevoegde COI Focus “*Egypte – Veiligheidssituatie*” van 8 april 2014 worden hoger gedane vaststellingen bevestigd. Daarnaast leest de Raad in deze informatie dat op 12 november 2013 de noodtoestand en de avondklok werd opgeheven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven echter aanhouden, vooral op vrijdag, hetgeen nog steeds af en toe leidde tot gewelddadige confrontaties met de ordediensten. Sinds het begin van 2014 zijn de ongeregeldeheden evenwel geleidelijk verminderd en is het geweld enigszins geluwd. In de Sinai deed zich evenwel medio februari 2014 een aanzienlijke escalatie van het conflict voor. In de maanden voordien hadden grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen slachtoffers veroorzaakt bij de militairen en de politie. Als reactie heeft het Egyptische leger verschillende sites gebombardeerd die worden beschouwd als schuilplaatsen van jihadistische terroristen. De belangrijke toeristische bestemmingen aan de Rode Zee waren tot dan buiten het geweld gebleven. Op 16 februari werd echter een bomaanslag gepleegd op een toeristische bus in Taba (p. 13-14 en p. 22-24).

2.15. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat uit dagelijkse informatie die tot België komt, zowel uit officiële Egyptische bron, uit de internationale persagentschappen als uit de twitter informatie die ons bereikt, blijkt dat de toestand in Egypte dagelijks verergerd en men quasi kan spreken van een ‘burgeroorlog’, dat ook het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken code rood heeft afgekondigd en alle Belgen aanraadt om niet naar Egypte te reizen en de Belgische ambassade in Caïro heeft gesloten, dat dit wijst op een toestand die niet meer te overzien is en de escalatie van geweld alsmaar toeneemt,

dat zelfs de meest grote touroperatoren hun geplande reizen naar Egypte hebben geannuleerd, dat in tegenstelling tot wat het CGVS stelt de onrust en openlijke aanvallen zich niet alleen beperken tot het Sinaiï gebied, doch verspreid zijn over het volledige territorium van Egypte, getuige hiervan het reisadvies van de Belgische staat en het feit dat reisorganisatoren hun geplande reizen afboeken.

Betreffende de COI update gevoegd aan de verweernota en betreffende de opmerkingen in de verweernota aangaande de algemene veiligheidssituatie in Egypte, benadrukt verzoeker enkele punten uit de analyse en meent hij dat hieruit blijkt dat het geweld niet sporadisch en gelokaliseerd is en verwijst hij naar het reisadvies ten aanzien van Egypte.

2.16. Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker het niet eens is met de analyse van de commissaris-generaal en de Raad, doch brengt hij geen informatie bij die voormelde vaststelling in een ander daglicht stelt. Immers, uit de door verzoeker in bij het verzoekschrift gevoegde artikelen kan geenszins blijken dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker bijgebrachte artikelen blijkt niet dat voormelde informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Verzoeker brengt artikels bij die ofwel geen datum vermelden of die dateren van augustus 2013 en waarvan de inhoud betrekking heeft op feiten die opgenomen zijn in de analyse die blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota.

2.17. In zoverre verzoeker ter staving van zijn standpunt dat men betreffende de toestand in Egypte kan spreken over een burgeroorlog, verwijst naar het reisadvies van het Belgische ministerie voor Buitenlandse zaken, wijst de Raad erop dat dergelijk reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Egypte te reizen, doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Egyptische nationaliteit bezitten.

2.18. Waar verzoeker meent dat de onrust zich niet alleen beperkt tot het Sinaiï gebied doch verspreid is over het volledige territorium van Egypte en hiervoor verwijst naar het reisadvies, wijst de Raad naar wat dienaangaande bovenstaand werd uiteengezet. In zoverre verzoeker ter staving van zijn standpunt dat het geweld niet gelokaliseerd is, verwijst naar het afboeken van reizen naar Egypte door touroperatoren, beperkt hij zich tot een loutere bewering, die hij geenszins staft. Daarenboven blijkt uit de informatie toegevoegd aan zijn verzoekschrift, die weliswaar dateert van augustus 2013, dat reizen naar Egypte niet worden geannuleerd bij de touroperatoren doch enkel dat enkele toeristische trips van de planning zijn geschrapt.

2.19. In zoverre verzoeker meent dat het CGVS de vorige weigering moest herroepen en dit slechts 12 dagen nadat ze was beslist gelet op de steeds wijzigende toestand in Egypte, doch nu andermaal een weigering geeft gebaseerd op dezelfde elementen als de vorige weigering, mist zijn kritiek feitelijke grondslag, nu duidelijk blijkt uit de door verzoeker toegevoegde ingetrokken beslissing van 12 augustus 2013 dat de voornoemde beslissing aangaande de veiligheidssituatie in Egypte motiveerde *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er geen sprake is van een binnenlands gewapend conflict. De media maken vooralsnog geen melding van veralgemeende veiligheidsproblemen waarvan de Egyptische bevolking het slachtoffer dreigt te worden. Voorts is het geweld waarvan actueel sprake in Egypte incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt. Er is aldus geen sprake van aanhoudend geweld of een openlijk militair conflict tussen strijdkrachten van het huidige regime en georganiseerde gewapende groeperingen”*, terwijl de bestreden beslissing aangaande de actuele veiligheidssituatie in Egypte motiveert *“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus Egypte - Situation sécuritaire actuelle - dd. 10 oktober 2013) blijkt dat er heden in Egypte geen sprake is van internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt weliswaar dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen is nadat het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn er uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Hierbij vielen ook burgerdoden onder de betogers te betreuren. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er recent enkele terroristische aanslagen gepleegd waarbij de politie en het leger gevisieerd werden. Dit type geweld concentreert zich echter in de Sinaiï en het aantal burgerslachtoffers blijft beperkt. Verder komt het in de Sinaiï soms tot een gewapend treffen tussen het Egyptische leger en terroristische djihadisten. Het geweld waarvan actueel sprake in Egypte is incidenteel en gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone burger is eerder beperkt.”*

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER